

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.014/2025/6.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Hajdú-Bihar Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Éliás Edina kamarai jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – a Dr. Rácsai Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Rácsai Lajos ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2024. november 12-én meghozott 6.G.40.195/2023/28. számú ítélete ellen az alperes részéről 29. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6000 (Hatezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 28. sorszámu ítéletében megállapította, hogy az alperes mint a G. ... Korlátolt Felelősségű Társaság „felszámolás alatt” (a továbbiakban: adós) vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezáltal a hitelezők 54 982 826 forint összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

[2] Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjában releváns tényállás a következő volt:

[3] Az alperes 2021. július 28-tól az egyik, 2022. január 12-től pedig az egyedüli vezető tisztségviselője volt a 2015. december 22-én alakult adós gazdasági társaságnak. Az adós 2021. évi – 2022. augusztus 19-én közzétett – éves beszámolója szerint az adós 2021. december 31-én 13 770 000 forint forgóeszközzel (13 627 000 forint követeléssel és 143 000 forint pénzeszközzel) rendelkezett, a rövid lejáratú kötelezettségeinek összege pedig 25 831 000 forint volt.

[4] A felperes 2022. május 2-án felszámolási eljárás lefolytatását kezdeményezte az adóssal szemben, amely eljárásban a Debreceni Törvényszék megállapította az adós fizetéseképtelenségét és 2022. július 21-i kezdő időponttal elrendelte a felszámolását. A felszámolási eljárásban a felperes 52 709 010 forint összegben jelentett be hitelezői igényt, amit a felszámoló visszaigazolt. A felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelezői

igények teljes összege 54 982 826 forint volt. A felszámolónak „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban előírt kötelezettségek teljesítésére irányuló felhívása az alperes címéről „nem kereste” jellel érkezett vissza. A felszámolási eljárásban az adós részéről iratanyag és vagyon a felszámoló részére nem került átadásra. Az alperes – közelebből meg nem határozható időpontban – telefonon felvette a kapcsolatot a kijelölt felszámolóbiztossal, aki megadta neki az e-mail címét, az alperes pedig megadta a felszámolóbiztosnak az adós könyvelését végző kft. telefonszámát. A könyvelő a felszámolóbiztos által megadott e-mail címre 2023. január 10-én megküldte az adós 2022. évi főkönyvi kivonatát, eredménykimutatását és a 2022. évi mérleget, azonban az e-mail a felszámolóhoz nem érkezett meg.

[5] Az adóssal szemben indult felszámolási eljárás – a felszámoló irat- és vagyonhiányra hivatkozással előterjesztett kérelme alapján – az egyszerűsített eljárásra vonatkozó szabályok szerint került befejezésre. Az eljárás során a bejelentett hitelezői igényekből semmi nem térült meg.

[6] Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg azt is, hogy az adós 2021. december 31-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, továbbá, hogy az alperes 2021. és 2022. években „több személlyel is beszélt, hogy az adós gazdálkodó szervezetnek üzleti partnert szerezzen, azonban sem szándéknyilatkozat kiadására, sem szerződés megkötésére nem került sor”.

[7] A felperes az elsőfokú bírósághoz 2023. október 27-én benyújtott keresetében a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós vezető tisztségviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezáltal a hitelezők 54 982 826 forint összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat. A keresetét a Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdésének második fordulataira alapította és abban a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabály alkalmazását kérte arra hivatkozással, hogy a felszámoló rendelkezésre álló nyilatkozatai szerint az alperes nem teljesítette a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban előírt kötelezettségeit. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontjaként 2021. december 31-ét jelölte meg.

[8] Az adós az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének a felperes által megjelölt időpontját, valamint azt, hogy a felszámolási eljárásban a bejelentett hitelezői igényekből semmi nem térült meg, nem vitatta. Vitatta azonban a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabály alkalmazhatóságát, amit azzal indokolt, hogy a felszámolás elrendelését követően felvette a kapcsolatot a felszámolóval, a könyvelőjén keresztül pedig eleget tett a jogszabályban előírt irat és vagyonátadási kötelezettségének is. A Kúria .../4. és a Fővárosi Ítéltábla .../4. számú döntéseire hivatkozással állította, hogy a felperesnek a keresetében meg kellett volna jelölnie azt a vagyoncsökkenéstől különböző más okot, amely – állítása szerint – a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítésének a meghiúsulásához vezetett. A felperes azonban ilyen okot nem jelölt meg, csupán a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban előírtak megsértésére hivatkozott, amit azonban az általa hivatkozott bírói gyakorlat szerint nem lehet a hitelezői követelések kielégítését meghiúsító más oknak tekinteni. Állította továbbá, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően a vezetői feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, mivel több céget is megkeresett új megrendelések felkutatása,

illetve szerződések megkötése érdekében, azonban ezek a próbálkozásai nem vezettek eredményre. Nem kötött ugyanakkor olyan szerződést, amely az adós számára indokolatlan kockázatot jelentett volna, illetve a vagyon csökkenését vagy a hitelezői követelések növekedését eredményezte volna.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta. A felszámolási zárójelentés adatai, valamint a jelen eljárásban meghallgatott tanúk vallomásai alapján megállapította, hogy az adós felszámolója az alperes által hivatkozott iratokat nem kapta meg és az alperes az adós 2021. évi beszámolójában szereplő eszközöket sem adta át a felszámolónak, ezért a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt bizonyítási szabály a jelen esetben alkalmazható volt. Emiatt pedig a perben az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a vezető tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Az alperes azonban a perben csupán azt bizonyította, hogy megpróbált újabb üzleti partnereket találni, a próbálkozásai azonban nem vezettek eredményre. Ezen túlmenően pedig az alperesnek tényállításai sem voltak arra vonatkozóan, hogy milyen konkrét tevékenységet végzett a hitelezői követelések minél nagyobb arányú kielégítése érdekében. Ezzel szemben az alperes maga sem vitatta, hogy a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően elmulasztotta „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:189. §-ának (1) bekezdésében meghatározott intézkedések megtételét és nem kezdeményezte a taggyűlés összehívását a szükséges intézkedések megtétele céljából, amit azzal indokolt, hogy mint ügyvezetőnek tudomása volt az adós két tagjának anyagi helyzetéről is, és az nem tette (volna) lehetővé a pótbefizetést. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban az alperesnek ez a hivatkozása nem helytálló, mivel „az adós gazdálkodó szervezet tagjainak ügyvezetője nem döntheti el saját maga, hogy a tag gazdasági társaságok hogyan határoznának, illetve határoznának-e pótbefizetés előírásáról, törzstőke mértékét elérő saját tőke más módon való biztosításáról stb.”.

[10] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alperes arra helytállóan hivatkozott az ellenkérelmében, hogy a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban meghatározott kötelezettségek megszegése nem minősül a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyását jelentő vezetői magatartásnak. A Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazása esetén azonban a felperesnek ettől függetlenül nem kell konkrétan megjelölnie és bizonyítania a vezető tisztségviselő jogellenes magatartását. Ilyen esetben ugyanis a felperes – iratok hiányában – „A Polgári Perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. §-a (2) bekezdésének *b)* pontja szerinti bizonyítási szükséghelyzetben van, amelynek következtében azt a tényt, hogy az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartása és a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása között fennáll az okozati összefüggés, valóban kell elfogadni.

[11] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta és a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése és a 102. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes alperest kötelezte a felperes perköltségének és a le nem rótt kereseti illetéknek az állam javára történő megfizetését.

[12] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy felróhatóan nem tett eleget a Cstv. 31. §-a (1)

bekezdésének a)-d) pontjaiban előírt kötelezettségeinek, amelyre tekintettel a jelen esetben alkalmazható volt a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabály. Az elsőfokú eljárás során meghallgatott K. M. I. és M. R. tanúk vallomásai, valamint a becsatolt – a könyvelője által írt – e-mail ugyanis egyértelműen igazolták azt az állítást, hogy a felszámolási eljárásban eleget tett az őt terhelő irat- és vagyonátadási kötelezettségeknek.

[13] Állította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében foglalt szabály alapján is tévesen állapította meg a felelősségét. A Fővárosi Ítéltábla .../4. és .../4. számú határozataira hivatkozással állította, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése csak a vezetői magatartás tekintetében fordítja meg a bizonyítási érdeket, az ahhoz kapcsolódó okozatot illetően azonban nem. Emiatt a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésében előírt kötelezettségek elmulasztása nem tekinthető egyben a hitelezői követelések teljes kielégítését megghiúsító más oknak is, ezért azt a felperesnek a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti szabály alkalmazhatósága esetén is meg kell jelölnie a keresetében, amit az adott esetben a felperes elmulasztott, emiatt pedig a kereset elutasításának lett volna helye.

[14] A kimentés körében állította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékokat helytelenül értékelte, mivel a meghallgatott tanúk vallomásaival egyértelműen bizonyította, hogy nemcsak megkísérelte az adós fizetőképességének helyreállítását, hanem mindent megtett annak érdekében, hogy biztosítsa az adós pénzügyi stabilitását, ügyvezetőként a tőle elvárható legnagyobb gondossággal és körültekintéssel járt el. Hivatkozott a BH2020. évi számában 244. sorszámon közzétett eseti döntésre, amely szerint nem alapozza meg a vezető tisztségviselő felelősségét önmagában az, ha az adós gazdálkodási tevékenységét a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben is folytatja úgy, hogy észszerűtlen kockázatot nem vállal, a társaság megmentése érdekében tett indokolt intézkedései azonban nem vezetnek eredményre.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte, amelynek összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. §-ának (2)-(5) bekezdéseire hivatkozással 6000 forintban jelölte meg.

[16] A Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében előírt kötelezettségek teljesítésével összefüggésben előadta, hogy a felszámolóbiztos a tanúkénti meghallgatása során is állította, hogy az adós iratai részére nem kerültek átadásra és ugyanezt tartalmazta az általa elkészített zárójelentés, valamint a felszámolási eljárás befejezéséről rendelkező végzés is, amelyekkel szemben az alperes kifogást vagy fellebbezést nem terjesztett elő. Kiemelte, hogy az iratokat az alperes személyesen vagy postai úton is eljuttathatta volna a felszámolóhoz, az adós vagyonával pedig mindenképpen el kellett volna számolnia, amelynek elmaradása miatt az elsőfokú bíróság jogszerűen alkalmazta a perben a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabályt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló értékelése alapján állapította meg azt is, hogy az adott esetben az alperes nem mentesült a felelősség alól. Az alperesnek ugyanis mindenképpen feladata lett volna, hogy akár személyesen is felvegye a kapcsolatot a felszámolóval, átadja részére az iratokat és elszámoljon felé a meglévő vagyonnal. Ezt pedig az alperes nem vitásan elmulasztotta.

A Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdésének második fordulata szerinti „más ok” megjelölésével kapcsolatban a Kúria .../4. számú, a Szegedi Ítéltábla .../9. számú, a Pécsi Ítéltábla .../9. számú, a Pécsi Ítéltábla .../2. számú, a Debreceni Ítéltábla .../6. számú, és a Győri Ítéltábla .../11. számú határozataira hivatkozással állította, hogy az elsőfokú bíróság döntése a kialakult

bírói gyakorlatnak is megfelel, ezért az alperes ezzel ellentétes fellebbezési érvelése is alaptalan.

[17] Az ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 376. §-a alapján – az (1) bekezdésben foglalt feltételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait, mivel nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései]. Ennek megfelelően kizárólag azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen találta-e alkalmazhatónak a perben a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt bizonyítási szabályt; helytállóak-e a Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdésének második fordulata szerinti „más ok” megjelölésével kapcsolatos megállapításai; a kimentés körében pedig helytállóan értékelte-e a rendelkezésre állt bizonyítékokat. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[18] A Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése – az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének elmulasztása mellett – a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban előírt kötelezettségek nem vagy nem megfelelő teljesítése esetén írja elő az ott megállapított speciális bizonyítási szabály alkalmazását. A Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjai szerint pedig a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetője köteles:

a) a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal záró leltárt, valamint éves beszámolót [egyszerűsített éves beszámolót (a továbbiakban együtt: tevékenységet lezáró mérleg)], továbbá az eredmény felosztása után zárómérleget és adóbevallást készíteni, azokat a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül a felszámolónak és az adóhatóságnak átadni és nyilatkozni arról, hogy a tevékenységet lezáró mérleg, illetve az eredmény felosztása után készített zárómérleg az adós vagyoni helyzetéről valós és megbízható képet ad, valamint nyilatkozni arról is, hogy a mérleg elfogadása óta az adós vagyoni helyzetében milyen lényeges változások történtek,

b) a nem selejtezhető iratokról iratjegyzéket készíteni és azt az irattári anyagot, valamint a vagyont leltár szerint átadni a felszámolónak legkésőbb a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül, ugyanilyen határidővel a fennálló szerződéseiről, a folyamatban lévő ügyekről, eljárásokról tájékoztatást adni, továbbá nyilatkozni arról, hogy valamennyi vagyontárgyra, iratra vonatkozóan teljesítette az átadási kötelezettségét,

c) a felszámolás kezdő időpontjától számított 15 napon belül a felszámolónak és a felszámoló útján a környezetvédelmi és természetvédelmi hatóságnak nyilatkozatot tenni arról, hogy maradtak-e fenn olyan környezeti károsodások, környezeti terhek, amelyekből bírságfizetési vagy egyéb fizetési kötelezettség, a károsodások, illetve terhek rendezéséhez szükséges kiadás származhat, továbbá a hulladékgazdálkodási hatóságnak a vállalkozás telephelyein lévő hulladékokról, az ezek kezelésével kapcsolatos, míg végre nem hajtott hatósági határozatokról, folyamatban lévő ellenőrzésekről,

d) a felszámolónak tájékoztatást adni minden, a 40. § (1) bekezdés tárgyát képező jogügyletről, illetve kötelezettségvállalásról.

[19] A Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjai tehát nem „csupán” irat- és vagyonátadási, hanem további (pl. nyilatkozattételi) kötelezettségeket is előírnak a vezető tisztségviselő számára, amely kötelezettségek egy részének elmulasztása (nem megfelelő teljesítése) is megalapozza a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazását. Márpedig a jelen esetben az alperes azt maga sem állította, hogy a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban előírt valamennyi kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, hiszen vitán felül elmaradt a meglévő vagyon leltár szerinti átadása, valamint a

környezetvédelmi és egyéb előírt nyilatkozatok megtétele. Ezért annak, hogy az alperes – állítása szerint – telefonon felvette a kapcsolatot a felszámolóval, az adós könyvelője pedig elektronikus úton megküldte a felszámolónak az adós 2022. évi főkönyvi kivonatát, az eredménykimutatását és a mérlegét, a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti szabály alkalmazhatóságának megállapítása szempontjából nem volt jelentősége. A Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban előírt valamennyi vezető tisztségviselői kötelezettség megfelelő teljesítésének nem vitás elmulasztása miatt ugyanis a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében megállapított speciális bizonyítási szabályt a perben akkor is alkalmazhatónak kellett (volna) minősíteni, ha az alperes ezen állításai (kapcsolatfelvétel, iratok megküldése) valóságnak bizonyulnak. Ezért az elsőfokú bíróság érdemben helyesen állapította meg a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabálynak a perben való alkalmazhatóságát, amit az alperes a fellebbezésében alaptalanul kifogásolt.

[20] A vonatkozó jogszabályok és az azok alkalmazása körében kialakult, irányadónak tekinthető bírósági gyakorlat helytálló alkalmazása alapján, helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdésének második fordulatára alapított perben a 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazása esetén a felperesnek nem kell konkrétan megjelölnie és bizonyítani azt a „más okot”, amely a hitelezői igények kielégítését meghiúsíthatja. Kétségtelen, hogy a Fővárosi Ítéltábla több határozatában (a fellebbezésben hivatkozott .../4. és .../4. számú határozatokon túl például a .../7. és a .../7/II. számú határozataiban) is úgy foglalt állást, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első mondatának második fordulata alapján indított perben a felperes akkor is köteles megjelölni, hogy mi az a „más ok”, amely miatt a hitelezők teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat, ha a perben a 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazásának feltételei fennállnak. Bár a Kúria mind a .../7/II., mind pedig a .../4. számú ítéletet hatályában fenntartotta, ennek során csupán abban foglalt állást, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében felsorolt mulasztások önmagukban nem alapozzák meg a volt vezető tisztségviselő felelősségét, hanem csupán a bizonyítási terhet fordítják meg (.../6. számú ítélet [49] bekezdése, .../4. számú ítélet [60] és [61] bekezdései). Hangsúlyozta ugyanakkor a Kúria, hogy erre irányuló felülvizsgálati kérelem hiányában nem vizsgálta a jogerős ítéletek azon megállapításainak a jogszerűségét, hogy a felperesnek meg kell jelölnie azt a „más okot”, amely a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését meghiúsíthatja (.../6. számú ítélet [48] bekezdése, .../4. számú ítélet [63] bekezdése).

[21] Mindez pedig azt jelenti, hogy nincs olyan precedensképes kúriai határozat, amely a Fővárosi Ítéltábla fenti ítéleteiben foglalt jogértelmezést irányadónak találta volna. Ezzel szemben a Kúria az elsőfokú bíróság által is hivatkozott .../4. számú ítélete [38] bekezdésében azt mondta ki, hogy „ha a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, a felperesnek nem kell konkrétan megjelölnie és bizonyítani a vezető tisztségviselő jogellenes magatartását, hanem a felelősség megállapításának elkerülése érdekében a vezető tisztségviselőnek kell igazolnia, hogy nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet vagy ugyan fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, de a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. Ez utóbbi körben tehát a vezetőnek be kell mutatnia a vezetői időszakában kifejtett tevékenységét. A bizonyítás sikertelenségének következményei e vonatkozásban a vezető tisztségviselőt terhelik”.

[22] Ezt a jogértelmezést támasztja alá a Kúria .../4. számú ítéletének [49] bekezdése is, amely szerint „...a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség elmulasztása és az iratok felszámoló részére való átadásának meghiúsulása esetén valójában a felperes nincs abban a helyzetben, hogy bizonyítsa a vagyon sorsának alakulását, azt, hogy egyáltalán

mekkora vagyonról van szó. Ezért rendelkezik úgy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése, hogy a hitelezői érdekek figyelembevételét – azaz a vagyon sorsának az alakulását – ilyen esetben a vezető tisztségviselőnek kell bizonyítania”.

[23] Az ítéltábla egyetért a Kúria fenti precedensképes határozataiban foglalt jogértelmezéssel, amelynek helyességét az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési alapelvek is alátámasztják. A jogalkotó célja ugyanis az volt, hogy a bizonyítási teher megfordításával megnehezítse azon volt vezetők mentesülését, akik – a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban előírt kötelezettségük teljesítésének elmulasztásával – megghiúsították az adós valós vagyonának a feltárását. Ezt a célt pedig nem lehetne elérni a fellebbezésben hivatkozott jogértelmezéssel, mert annak elfogadása nemcsak megkönnyítené az ilyen volt vezetők mentesülését, hanem egyenesen lehetetlenné tenné a felelősségre vonásukat. Ezekben az esetekben ugyanis a felperes – épp az alperes mulasztása miatt – nem ismerheti sem a vezetői intézkedéseket és mulasztásokat, sem pedig azoknak az adós vagyonára gyakorolt hatását, így nyilvánvalóan nem is tud megjelölni olyan „más okot”, amely a hitelező követeléseinek a kielégítését megghiúsíthatja. A felperesi jogértelmezés elfogadása esetén azonban a jogalkotó a hivatkozott rendelkezéssel nem szankcionálná, hanem megjutalmazná a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt csalárd magatartásokat és kifejezetten érdekeltté tenné a gazdálkodó szervezetek vezetőit abban, hogy ilyen módon járjanak el, mert ezzel megakadályozhatnák a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősségük megállapítását. Látható tehát, hogy ez a jogértelmezés a józan ésszel, a közjával és a közérkölcssel ellentétes eredményre vezetne, ezért azt az ítéltábla nemcsak a Kúria precedensképes határozatai miatt, hanem az Alaptörvény 28. cikkének utolsó mondata alapján sem alkalmazhatta.

[24] Alaptalanul sérelmezte az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése után végzett vezetői tevékenysége értékelésével kapcsolatos megállapításait is. A Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alapján a perben az alperesnek kellett megjelölnie és bizonyítania azokat a konkrét vezetői intézkedéseket, amelyek az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése után a hitelezők érdekeinek figyelembevételét igazolják. Ebben a körben az alperes kizárólag arra hivatkozott – és ezt tanúkkal igazolta is –, hogy több céget is megkeresett új fuvarfeladatok biztosítása érdekében, azonban ezek a próbálkozásai nem vezettek eredményre. Az alperesnek ez a hivatkozása azonban – függetlenül annak bizonyítottságától – nem volt alkalmas annak igazolására, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után a vezetői tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette az adóssal szemben fennálló hitelezői követelések minél nagyobb arányú kielégítése érdekében. Egyrészt ugyanis az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében írt vagyonátadási kötelezettségének, a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése alapján pedig nem bizonyította az át nem adott vagyon sorsának alakulását, azaz azt, hogy ezeket az eszközöket a hitelezők érdekeinek megfelelően használta fel (Kúria .../4. számú ítéletének [49] bekezdése). Másrészt nem teljesítette a Ptk. 3:189. §-ának (1) bekezdésében előírt, a taggyűlés kötelező összehívására vonatkozó kötelezettségét sem. Ahogy azt az elsőfokú ítélet is helyesen tartalmazza: az alperes nem mellőzhette volna a taggyűlés összehívását pusztán azért, mert az adós tagjainak is ügyvezetője volt, emiatt pedig tudomása volt a tagok anyagi helyzetéről. A tagoknak ugyanis a rájuk vonatkozó speciális felelősségi szabályokat is figyelembe véve maguknak kellett volna döntenüik arról, hogy a Ptk. 3:189. §-ának (1) bekezdésében megjelölt esetekben a (2) bekezdésben meghatározott intézkedések közül melyeket alkalmazzák, ezt a döntési jogkört tehát az alperes nem vonhatta volna el tőlük. Azt pedig nem igazolta, hogy a tagok nem lettek volna képesek pótbefizetést

teljesíteni, így végképp nem mentesülhetett a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelőssége alól.

[25] A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróság ítélete nem sértette a fellebbezésben hivatkozott jogszabályokat, ezért azt az ítéltábla a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] Az alperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából és a megfizetett fellebbezési eljárási illetékből származó saját másodfokú perköltsége a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése alapján a terhén marad.

[27] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes köteles továbbá megtéríteni a felperesnek az általa az időközben hatályon kívül helyezett, de a fellebbezés benyújtásának időpontjára (2025. január 9.) tekintettel a jelen ügyben még alkalmazandó Ükr. 3. §-ának (2)-(5) bekezdéseire hivatkozással felszámított, a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a felszámított 6000 forintban határozta meg.

Debrecen, 2025. március 25.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró